

Bryan Perro

Amos Daragon, amurgul zeilor

Traducere din franceză de Doina IOANID

CARTIER

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@go.ro

Difuzare:

București: Srsada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. GSM: 0744 30 49 15.

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Colecția *Verde* este coordonată de Victoria Dumitrașcu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design: Valentina Ciobanu

Tehnoredactare: Valentina Ciobanu

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 52 382)

Bryan PERRO

AMOS DARAGON, LE CRÉPUSCULE DES DIEUX

© Les Éditions des Intouchables, 2003.

Bryan PERRO

AMOS DARAGON, AMURGUL ZEILOR

Ediția I, noiembrie, 2005

© Cartier, 2005, pentru prezenta versiune românească.

Această ediție a apărut în 2005 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Perro, Bryan

Amos Daragon, Amurgul zeilor : [roman pentru copii] / Bryan Perro; trad. : Doina Ioanid. —

Ch. : Cartier, 2005 (Combinatul Poligr.). — 240 p. — (Col. "Verde"/coord. col. : Victoria Dumitrașcu).

ISBN 9975-79-379-7

1200 ex.

CZU 821.133.1(71)-3

P52

ISBN 9975-79-379-7

Prolog

De la începutul vremurilor, oamenii Nordului povestesc despre Ragnarök. Legenda sa, cunoscută și sub numele de “Amurgul zeilor”, istorisește întâmplările care vor aduce sfârșitul acestei lumi. Bătrânii povestitori și păstrătorii tradițiilor din vechime se fereau însă să dea amănunte despre ceea ce avea să determine unirea forțelor răului și marea catastrofă. Imperfectă și întru totul fragilă încă de la crearea sa, lumea avea să sufere mari schimbări odată cu renașterea celor Vechi, a seminției fiarelor de foc.

De câțva timp încoace se mai povestea că un munte din nordul continentului începuse să scoată răgete. Numeroși martori aduceau vești despre cumplitele atacuri ale gobelinilor asupra satelor și orașelor. Regii vikingi, Harald cu Dinții albaștri, Urm Șarpele roșu și Wasaly din Ținutul Verde, au hotărât atunci înființarea unei mari armate, care să împiedice înrădăcinarea răului în îndepărtatele ținuturi nordice. Văzându-i cum se agitau, înțelepții se scărpinau neîncredători în barbă, căci ei știau

că sosise vremea lui Ragnarök și că doar o minune îi mai putea salva.

În marea carte a profețiilor stă scris că un elf va veni să restabilească echilibrul. Însoțit de un mare războinic, acesta va înlătura amenințarea care planează asupra lumii și va readuce pacea în ținutul de gheață. Dar oricine știe că elfii au dispărut și că eroii cei mari nu există decât în povești. În schimb, amenințarea era cât se poate de reală. Bubuitul său se auzea din peștera unde Ragnarök își aduna comorile, pentru a-și putea depune ouăle. Stelele au hotărât, iar destinul lumii pare pecetluit.

Un balaur tocmai s-a născut în adâncul muntelui din Ramusberget, iar în curând vor fi cu miile.

Capul de țap

O ninsoare ușoară se învoldura asupra cetății Bratel-cea-Vestită, iar regatul cavalerilor luminii se pregătea încet-încet de iarnă. În marea capitală, locuitorii tăiau lemne, astupau crăpăturile ferestrelor și cercetau starea în care se aflau hornurile căminelor, având în vedere că se apropia vremea rea. Gâfâind și negri de funingine, coșarii alergau de colo colo pe străzi, mai însuflețite în perioada aceea a anului. Nici nu-și terminau bine treaba undeva că un alt client îi și striga. Cu scara lor mare pe umăr, coșarii treceau din casă în casă și, cu fiecare oprire, mai băgau câțiva bănuți în buzunar.

În piață, femeile se ciondăneau pe ultimele rămășițe de lână rămasă, în timp ce bărbații se uitau spre cer, prinzându-se în jocul prezicerii asupra anotimpului ce avea să vină. Toată lumea era de aceeași părere, că va fi o iarnă grea. Va ninge puțin, dar va fi foarte frig. Natura nu minte, iar semnele

prevestitoare se vedeau peste tot. Albinele își făcuseră ciuburile mai jos decât de obicei, animalele din pădure aveau blana mai groasă, iar sturzii, obișnuiți totuși cu asprimea vremii reci, migraseră mai spre sud. Umezeala aerului era neobișnuit de apăsătoare, iar mulți copii se molipsiseră deja de gripă.

Cavalerii luminii din Bratel-cea-Vestită purtau cu toții piei de lup pe sub armuri, dar cu toate acestea erau pătrunși de frig. Pe când se afundau în cetate, ca să-și facă obișnuitele ronduri, puteau fi văzuți tremurând, frecându-și mâinile sau călărind aplecați, pentru a profita de puțină căldură.

După ce gorgonele atacaseră orașul, distrugându-l în întregime, o strânsă legătură se înfiri-pase între locuitorii săi. Precum pasărea Phoenix, Bratel-cea-Vestită renăscuse din propria-i cenușă, iar oamenii care fuseseră atât de greu încercați își strângeau acum rândurile. Barthélémy, noul senior, domnea asupra poporului său cu simplitate și dreptate. Îi ajutase pe oameni să reconstruiască o mare parte din oraș și astfel cetatea, considerată odinioară bijuteria regatului, redeveni treptat capitala impunătoare de altădată. Zidurile groase care-o înconjurau fuseseră refăcute și întărite. Noi turnuri de veghe, mai înalte și mai solide, se înălțau acum deasupra întăriturilor. Având de-acum îna-

inte o mai bună perspectivă, oamenii de gardă se bucurau zi de zi de spectacolul apusului de soare. Lumina ultimelor raze de soare trecea mângâietor deasupra câmpurilor cultivate din jurul orașului, apoi astrul zilei dispărea dincolo de încercuirea munților, într-o explozie de culori vii.

Pe drumul dinspre pădure, la câteva leghe depărtare de oraș, câțiva cavaleri din primul post de pază avură de-a face cu o stranie apariție. Aceștia văzură sosind un bărbat, un bătrân ciudat. Pe capul ras, purta o mică tichie de lână albă, fin tricotată, care, de departe, aducea cu o dantelă. Avea fruntea înaltă, ochii puțin migdalați și pielea străbătută de riduri adânci, care păreau încă și mai adânci din cauza pielii sale oacheșe. Multă vreme călătorul fusese, se pare, ars de soare și bătut de vânt. Se vedea că era împovărat de nenumărate ore de mers pe jos, în condiții grele. Era ușor adus de spate, iar barba lungă și neagră, împletită într-o coadă de aproape doi metri i se înfășura în jurul gâtului, servindu-i drept fular. Purta o robă de culoare portocalie care aducea ușor cu un veșmânt călugăresc. Hainele-i erau fără cusur: nu erau deloc rupte, nici pătate, n-aveau nici măcar un fir tras. În ciuda zăpezii care acoperea drumul, bătrânul era în picioarele goale și la fiecare pas pe care-l făcea

zăpada din jurul degetelor sale se topea. Doar cu o desagă în spate, bătrânul mergea sprijinindu-se de o lance mare de lemn, cu vârful alb, făcut probabil din fildeș, în formă de sfredel.

— Stai pe loc! îi strigă unul dintre cei doi paznic ai postului. Spuneți numele, de unde ești și ce te aduce la Bratel-cea-Vestită.

Bătrânul zâmbi ridicând din umeri. Avea dinții negri, cu totul putrezi, iar răsufierea sa răspândea un puternic miros de pește. Luat prin surprindere de duhoarea călătorului, cavalerul se dădu doi pași înapoi, făcându-și vânt cu mâna. În mod limpede, bătrânul era străin de acele locuri și nu cunoștea limba ținutului.

— Hai, bătrâne, treci! îi spuse celălalt cavaler, făcându-i un semn larg.

— Cu siguranță că bietul om n-o să fie o mare amenințare pentru oraș! exclamă el apoi, adresându-se tovarășului său. Uită-te la el, cum schioapătă cu piciorul stâng... Du-te, sărmane bătrân!

Bătrânul zâmbi din nou cu gura până la urechi. Înțelesese că-i bine venit în oraș, iar asta-l încânta. Călătorul trecu politicoș de postul de pază, mulțumind în limba sa maternă de nenumărate ori oamenilor de gardă, după care se îndreptă spre marile porți ale orașului. Un alt post de pază, numărând

de data asta douăzeci de cavaleri, se înfățișă privirii sale. Formând un șir lung, negustori, călători și localnici așteptau și ei răbdători să intre în cetate. Locuitorii din Bratel-cea-Vestită crezuseră din totdeauna că orașul lor era imposibil de cucerit, dar de când cu tărășenia cu gorgonele, aflaseră că lucrurile nu stăteau așa. Cavalerii supravegheau cu strictețe acel du-te-vino din capitală. Scăpaseră ca prin urechile acului și o asemenea catastrofă nu trebuia să se mai petreacă niciodată.

Nu dură mult și veni rândul bătrânului să treacă de marile porți. Un cavaler mic și pîrpiriu se apropie atunci de el.

— Numele, naționalitatea și scopul vizitei la Bratel-cea-Vestită! îi ceru el să răspundă.

Călătorul surâse politicos, ridicând iarăși din umeri.

— DUMNEZEULE MARE! exclamă omul de gardă. Duhnești ca un cal! Și nu înțelegi nimic din limba noastră?

Bătrânul zâmbea în continuare, dar chipul lui căpătase de astă dată o expresie de nedumerire, cu totul naivă. Era limpede că nu înțelegea ce vroia de la el omul ăla mititel.

— Prea bine, spuse cavalerul, notându-și ceva, lasă-ne arma și o să ți-o iei înapoi la plecarea din oraș.

Arma ta... aia de acolo... dă-mi arma... vreau să-mi dai arma... acum... aici... arma ta, acum, pe loc.

Bătrânul înțelese într-un târziu și-și lăsă de voie bună marea sa lance la postul de gardă. I se dădu în schimb o plăcuță de metal cu un număr pe ea, după care bătrânul se pierdu în adâncul cetății.

Obosit de drumul lung pe care-l făcuse, bărbatul se opri la colțul unei străzi mai puțin umblate decât celelalte, scoase din desagă un mic bol de lemn, pe care-l puse în fața lui, apoi se așeză pe jos. Începu atunci să cânte, pe cât de fals pe atât de tare, un cântec tradițional din ținutul său. Mirându-se de cerșetorul acela care cânta ca o hârâitoare, trecătorii îi dădeau grăbiți câțiva bănuți, nu ca să-l încurajeze, ci ca să-l facă să înceteze cu cacofonia aceea care le zgâria urechile. Bucuros, bătrânul le zâmbea larg, vrând astfel să le mulțumească binefăcătorilor săi, și se înclina de mai multe ori, cu mici semne din cap. Părăsi apoi locul, în aplauzele negustorilor din colț, care puteau râsufla ușurați.

Bătrânul ajunsese destul de repede în fața unui han numit "Capul de șa". Proprietarul său reușise de bine de rău să ridice din nou partea care fusese dărâmată în timpul invaziei gorgonelor și clădirea arăta mulțumitor, dar nu mai mult de atât. Mai

erau încă găuri în zid, prost astupate și acoperișul de paie părea cam firav. Atras de un miros plăcut de supă, călătorul intră în han și se așază la o masă. Vreo zece obișnuiți de-ai localului tăcură brusc, uitându-se cu un aer disprețuitor la el, cum se așază. Își reluară apoi discuțiile de la bar, cu un zumzet neliniștitor. Locul era întunecat și sumbru. Înăuntru mirosea a mucegai, iar zeci de muște în căutarea căldurii zburau ici și acolo, deasupra meselor și a clienților. Patronul se apropie de bătrân și-i spuse:

— Străinii nu-s serviți aici... Pleacă!

Bătrânul îi zâmbi cât putu el de frumos și, candid, îi întinse hangiului bolul său din lemn. Erau acolo toți banii pe care-i primise cu o clipă mai devreme în stradă.

— Ei bine, îți plătești scump supa, prostănac bătrân ce ești! Prea bine... o să-ți capeți zeama! Vrei su-supă bună, mârțoagă ce ești? Da... su-supică bună! îi zise patronul zeflemisindu-și clientul.

Precum un copil, bătrânul zâmbi din toată inima auzindu-l pe hangiu rostind cuvântul “su-supică” și-l repetă apoi de mai multe ori, amuzându-se de sunețul pe care-i ieșea din gură. Patronul luă banii din bolul de lemn și-l servi pe bătrân. Ajuns în dreptul cumetrilor săi de la tejghea, le azvârli în trecut:

— Bătrânul ăsta e ramolit de tot! Mai are probabil câțiva bănuți la el... profitați și voi de asta... Vremurile sunt grele, și iarna va fi lungă!

Trei bărbați cu niște reteveie în mâini se ridicară de la bar. Aplecat deasupra castronului său cu supă, bătrânul nu părea să fi observat nimic din ceea ce se urzea în spatele său. Își sorbea liniștit supa, plescăind mulțumit din buze după fiecare lingură. În momentul în care atacatorii se opriră lângă bătrân, trei muște se învârtiră neliniștite deasupra mesei. Fără să-și ridice privirile din farfurie, cu dosul lingurii, acesta le ucise cu trei lovituri precise. Se mișcase atât de iute, că muștele nici n-avură timp să fugă. Trei lovituri scurte, executate cu o îndemânare fără cusur le venise de hac, ceea ce, având în vedere rapiditatea insectelor, era o adevărată minune! Uimiți și mai puțin siguri pe ei acum, celor trei bărbați li se tăie avântul. Bătrânul își șterse dosul lingurii de roba sa portocalie și-și termină încet supa, fără să se preocupe de bărbații din spatele lui, care se întrebau dacă trebuie să-l lovească sau să fugă cât îi țineau picioarele.

Încurajat de către ceilalți obișnuiți ai tavernei, unul dintre bătauși își ridică în chip teatral băta. Chiar în clipa aia, bătrânul sări în picioare și se întoarse spre cei care se năpustiseră asupra lui. Le

surâse cu blândețe, arătându-și dinții putrezi, după care le arătă degetul mic, vrând parcă să le spună prin asta că numai cu un singur deget și tot le-ar veni de hac celor trei derbedei. Enervați de îndrăzneala străinului, ticăloșii trecură la atac.

Dibaci, bătrânul se feri de prima lovitură și cu o scurtă mișcare a degetului său mic îndreptă bâta adversarului spre genunchiul unui alt bătăran. Un sunet de oase rupte se auzi atunci în han, urmat de vaiete întretăiate de înjurături. Tot cu degetul său mic, călătorul îi scoase un ochi celui de-al doilea hoț. Apoi, din avântul aceleiași mișcări, își vârî degetul în nasul celui de-al treilea tovarăș complice, făcându-l să se învârtească prin aer. Bruta aceea de om se prăbuși apoi doborâtă la podea, fără cunoștință.

Din trei mișcări, bătrânul îi pusese la pământ pe cei trei zdrahoni în puterea vârstei. Se uită la dușmanii săi care zăceau pe jos, apoi își înălță privirile spre bărbații rămași la tejghea și, în chip de invitație la luptă, își ridică liniștit amândouă mâinile, arătându-le degetele mici. Hanul se goli în mai puțin de cinci secunde. Clienții fugiseră care pe unde apucaseră, pe ușă, pe fereastră, prin chepengul pivniței și prin bucătărie. Doar hangiul, înlemnit de spaimă în spatele tejghelei sale, rămăsese neclintit la locul lui, clănțănind din dinți de parcă

avea de înfruntat cel mai cumplit monstru. Nici chiar gorgonele, atât de hâde și de respingătoare totuși, nu avuseseră un asemenea efect asupra lui.

Bătrânul sări sprinten în spatele tejghelei și își puse cu gingășie vârful arătătorului pe fruntea hangiului, după care închise ochii și rosti pe un ton înfiorător:

— Amos Daragon...

De îndată, o imagine se întrupă în mintea bătrânului: îi văzu limpede pe Amos și pe părinții săi, așezați la una din mesele de la han. Citea în gândurile proprietarului aceluia loc. Vedea ca într-un film scena în care hangiul încercase să-i păcălească pe cei din familia Daragon, sosirea cavalerului Barthélémy și șiretlicul de care se folosiseră Amos pentru a ieși din încurcătură. Toate amănuntele acestea îi fură dezvăluite de mintea hangiului. Mulțumit de pista pe care-o găsiseră, bătrânul își luă degetul de pe fruntea hangiului necinstit, iar acesta se prăbuși moale la pământ, cu totul sfârșit.

“Greu mai deschizi o minte încuiată”, își spuse bătrânul în limba sa maternă.

Se aplecă apoi asupra trupului neînsuflețit al hangiului, își luă înapoi banii din buzunarul șorțului, după care zise cu un aer dezgustat:

— Su-supică... BLEAH!

Bătrânul acela ciudat părăsi apoi hanul “Capul de țap”, fără să atragă atenția asupra sa, îndreptându-se fără întârziere spre nord.

Bonetele-roșii

În frigul din zorii zilei, orașul Berrion se însuflețea încetul cu încetul. Și aici se făceau ultimele pregătiri pentru a întâmpina lunile de iarnă ce aveau să vină. La castel, unde se stabilise familia Daragon, seniorul Junos ceruse să se repare hornurile aflate într-o stare jalnică și să se mai pună tapiserii pe pereți, ca să împiedice frigul umed să răzbată din pietrele zidurilor.

În ciuda calmului și a liniștii care domneau asupra domeniilor sale, Junos era îngrijorat. De când Lolya, regina Dogonilor, părăsise orașul pentru a se întoarce în ținuturile sale, Amos se simțise tot mai rău. Se stingea văzând cu ochii, iar starea i se înrăutățise periculos de mult în ultimele două luni. Veniseră să-l consulte cei mai buni doctori din regat, dar fără nici un rezultat. Medicamentele lor n-aveau nici un efect, iar Urban și Frilla, părinții tânărului purtător de măști, nu știau ce să mai facă.

Amos nu izbutea să se odihnească. Somnul îi era tulburat de fantome și de schelete. Imagini dintr-o uriașă cetate locuită de o mulțime de spirite reveneau în mod regulat în visele sale. Se făcea că por-nise la drum, în căutarea a ceva. Băiatul putea simți cum asupra lui și a lumii plana o mare amenințare, pe care n-o putea însă desluși. Se trezea scâldat de sudoare, încredințat că cineva tocmai îl omorâse, că pumnalul prietenei sale Lolya îi străpunsese trupul. Amos mânca puțin și adesea vomita. Încerca să-și facă siesta, dar nelipsitele sale coșmaruri veneau atunci să-l hărțuiască. Imagini cumplite, cu oameni disperăți, suferind sub un soare de plumb îl bântuiau fără încetare. Uneori, i se arăta în vis chipul respingător al unui bărbat, căpitanul unui vas, care obișnuia să înjure în gura mare. Visele astea îi făceau viața greu de îndurat. În acel început friguros de iarnă, Amos se simțea slăbit și abătut. Tușea mult, respira greu și rareori ieșea din camera sa. Frilla Daragon își înconjura fiul cu o grijă plină de devotament, dar, în ciuda îngrijirilor sale, puterile lui Amos slăbeau pe zi ce trecea.

În schimb, Béorf părea să fie într-o formă nemaipomenită. Tânărul omanimal, fiul adoptiv al familiei Daragon, se mai împlinise cu câteva kilograme și era mai dolofan ca oricând. În felul său,